

Andersen, Forvaltningsret (3. udgave, 1997), side 187.

En afgørelse, der går ud på at afvise at realitetsbehandle sagen - f.eks. fordi klageren ikke er klageberettiget - antages at kunne påklages selvstændigt til højere myndighed som led i den ulovbestemte administrative rekurs, jf. bl.a. Bent Christensen, a.st., side 303.

Den overordnede myndighed vil i øvrigt - som tilsynsmyndighed - kunne behandle indsigelser over sagsbehandlingsfejl, også inden afgørelsen er truffet. Om spørgsmålet anfører Karsten Revsbech, a.st., side 251, følgende:

»Hvor rekursadgangen hviler på et over- og underordningsforhold, vil det imidlertid kunne forekomme, at den overordnede griber ind over for en påklaget sagsbehandlingsfejl, før afgørelsen foreligger. Dette beror imidlertid ikke på rekursordningen, men på de generelle o/u-beføjelser, der indebærer ret til at gribe ind på et hvilket som helst tidspunkt i sagsforløbet.«

Der kan endvidere henvises til Bent Christensen og Lars Nordskov Nielsen, Forvaltningsret, Prøvelse (1986), side 27.

2.2. Særligt om klager vedrørende aktindsigt

En beslutning om aktindsigt efter forvaltningsloven eller offentlighedsloven kan påklages uafhængigt af afgørelsen vedrørende sagens realitet. Beslutningen kan påklages til den myndighed, der er klageinstans i forhold til afgørelsen af den sag, anmodningen om aktindsigt vedrører, jf. forvaltningslovens § 16, stk. 4, og offentlighedslovens § 15, stk. 2. Beslutningen om aktindsigt er således gjort til en selvstændig afgørelse (forvaltningsakt), jf. bl.a. Karsten Revsbech, a.st., side 251.

Har en særlig lovbestemmelse afskåret den almindelige ulovbestemte rekursadgang til en overordnet statslig myndighed for så vidt angår afgørelser vedrørende en sags realitet, antages det at bero på en fortolkning af vedkommende bestemmelse, om klagebegrænsningen også gælder afgørelser vedrørende aktindsigt efter forvaltningsloven eller offentlighedsloven. I mangel af særlige holdepunkter for det modsatte antages det i den forbindelse, at klagebegrænsningen ikke omfatter afgørelser om aktindsigt, der træffes efter de nævnte love, jf. bl.a. Justitsministeriets vejledning om forvaltningsloven, pkt. 100, Justitsministeriets vejledning om of-

fentlighedsloven, pkt. 48, Karsten Loiborg i Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., Forvaltningsret (1994), side 635, og (vedrørende offentlighedsloven af 1970) Niels Eilschou Holm, Ugeskrift for Retsvæsen, 1970 B, side 161. Se også - mere tvivlende - Jon Andersen i Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., Forvaltningsret (1994), side 337.

Der er ikke adgang til partsaktindsigt i *verse- rende* sager om strafferetlig forfølgning, jf. forvaltningslovens § 9, stk. 3. Spørgsmålet om aktindsigt i *afsluttede* straffesager er særskilt reguleret i forvaltningslovens § 18. Det følger af bestemmelsens stk. 3, at den myndighed, der har truffet den administrative beslutning i straffesagen, også afgør, om en anmodning om aktindsigt kan inødekømmes. Den afgørelse, der træffes, kan efter stk. 3, 2. pkt., påklages til »vedkommende overordnede forvaltningsmyndighed«.

Det anføres i bemærkningerne til forvaltningslovens § 18, stk. 3, at bestemmelsen »bygger på principperne i [forvaltningslovens] § 16, stk. 1 og 4«.

2.3. Særligt vedrørende klager over inhabilitet

Efter forvaltningslovens § 6, stk. 2, afgøres spørgsmålet om inhabilitet af den myndighed, der skal træffe afgørelse vedrørende sagens realitet.

I forarbejderne til forvaltningsloven anføres følgende:

»Hvis en forvaltningsmyndighed har behandlet og truffet afgørelse i en sag under tilside-sættelse af lovens regler om speciel inhabilitet, vil bl.a. den, der er part i sagen, kunne påklage den trufne afgørelse med påstand om, at afgørelsen tilsidesættes som ugyldig som følge af den skete sagsbehandlingsfejl. *Tilsvarende kan spørgsmålet om inhabilitet påklages særskilt for rekursmyndigheden, når sagen er afgjort.*

På nogle sagsområder vil en myndigheds afgørelse af et spørgsmål om inhabilitet og om virkningen heraf kunne påklages særskilt, dvs. umiddelbart efter, at der er truffet afgørelse om dette spørgsmål, men inden behandlingen af den underliggende sag er tilendebragt.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der næppe i praksis et generelt behov for at kunne påklage dette forhold særskilt, når parten kan få spørgsmålet prøvet i forbindelse med en klage